

откажешъ че не ги приемашъ, или за да ми благодаришъ. Но ты не дойде тогазъ . . . По-наподиръ, като си мѣнилъ умъ, види ся, притече ся да мя търсишъ на Максимили и почти че насили вратата ми . . . Азъ казувамъ право . . . Защо сега рыдаешъ? Азъ ли тя накарахъ на това? Скрыхъ ли отъ тебе правтъ си и умствованията си? Чини ми ся даже че ти писахъ веднѣжъ, че пріятелитѣ ми мя иматъ за звѣровитѣ. Азъ разбирамъ работитѣ добръ, разсѣждамъ скоро и никога не лѣжж. Ето моята звѣровитость. И ты тогазъ ся махнѣ на нѣкъдѣ. Но за злѣ честь ный пакъ ся видѣхмы единъ-другой. А то ще каже че ты трѣба да пообвинишъ малко и честитѣ . . . “ Трѣбаше да разбережъ и двама че различама доста единъ отъ другый и по народность. Ты *убо* си Полякъ, а пакъ азъ Рускыиѣ. Ты си чувствителенъ, вѣрль, романтическъ и мечтателенъ; а пакъ азъ отъ всичко друго най много ся чудѣ съ силнитѣ и твърдытѣ характеры. Сега видишъ ли че ный неможахмы да бждемъ за много врѣме на единъ умъ? Но станѣлото не ся враща назадъ. Тебѣ ти ся чини че си ос-